

hvad den ærede Minister har anført om Udvalgets Forslag, og navnlig dets § 1, og jeg skal kun tilføje, dels at jeg savner det Correctiv med Hensyn til en billig Forsendelse af Transportanter, som fandtes i Regeringens Forslag, og som bestod i, at en Deel af Udgifterne var paalagt Opholdscommunen, dels at jeg maatte ansee det for særdeles ønskeligt, om man paa en eller anden Maade kunde komme til en Bestemmelse, hvorved man sikrede de Fattige mod en uberettiget Hjemsendelse. Jeg skal tale noget sagteligt om denne Sag, fordi det forekommer mig, at den hele Hjemsendelsesret hviler paa en overmaade haard Betragtning. Det forekommer mig, at det aabenbart er en Brøst i vort Samfund, at det i en fri og kristelig Stat skal være nødvendigt og tilladeligt at betragte de Fattige som Guds, som Bæver-Pakker, der, naar de ere til Uleilighed i et Pakhuus, imod deres Villie transporteres over i et andet. Det kan maaskee ikke være anderledes, men det er dog virkelig nødvendigt, at Individets Ret beskyttes paa alle Maader, det er muligt, ligeoverfor den ofte haarde Betragtningssmaade hos Fattigforstandere og Fattigcommissioner. Der er ogsaa i vor Lovgivning ikke saa Bestemmelser, der forbyde en saadan Hjemsendelse imod Individets Villie; men det er mig bitterligt af min Erfaring i disse Forhold, at det ikke tages saa overmaade nøie med at hjemsende en Fattig uden hans Villie. Naar der derfor ikke i Lovforslaget er optaget nogen Bestemmelse om, at Opholdscommunen skal bære en Deel af Udgifterne ved Hjemsendelsen, saa maa dette hvile paa den Forventning, at Lovgivningens Bestemmelser og de administrative Regler, der ere foreskrevne med Hensyn til Hjemsendelsen, nøie følges. Men der mangler en Spore for Opholdscommunen til at iagttage disse Bestemmelser, og det forekommer mig derfor ønskeligt, at der enten samtidigt med Lovforslagets Udkommen fra Indenrigsministeriet udgaaer en Skrivelse, hvorved de Bestemmelser, der gaae ud paa at forbyde uberettiget Hjemsendelse af Fattige, paany indskræpes, eller at der i selve Lovforslaget optages en indskræpende Bestemmelse i saa Henseende. Jeg nægter ikke, at det Princip, der er gjort gjældende i Udvalgets Lov-

forslag, er rigtigt, og jeg anerkjender Udvalgets Arbejde; jeg anerkjender, at Principet er kommet til en tydeligere og klarere Udtalelse der end i Regeringsforslaget; men jeg vil dog, ligesom den ærede Minister, fremhæve, at der i dette Lovforslag af Udvalget mangler et Correctiv, som kunde være ønskeligt ligeoverfor mange Fattigcommissioner.

Da jeg nu er ved dette Spørgsmaal, og da det formeentlig maa være berettiget at omtale, hvorledes man kan gjøre denne Hjemsendelse mindre hyppig, hvorved da ogsaa de i Lovforslaget omhandlede Udgifter kunne formindskes, skal jeg ved denne Leilighed tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at det vistnok vilde være nyttigt og ønskeligt, at den Tidsgrense for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, der nu gjælder, blev noget forlænget. Det vil let sees, at det navnlig er Kortvarigheden af dette Tidrum, som fremkalder alle de forskjellige Cabaler, om jeg saa maa sige, der nu finde Sted med Hensyn til at skubbe Forsørgelsespligten fra den ene Commune over paa den anden, f. Ex. at paanøde en Fattig Understøttelse i den Commune, hvor han opholder sig, for at han ikke skal kunne vinde Forsørgelsesret der, kort sagt, alle disse Spil, som saaledes drives. Det er Foranstaltninger, der ere saa uhyggelige og ofte tillige saa haarde imod de Fattige, at man ikke noksom kan modvirke dem, og jeg troer, at et af de bedste Midler hertil vilde være at forlænge Tidrummet for Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Jeg erkjender, at det Allervigtigste og det, der vilde stemme meest med Individets Ret og Frihed, vilde være ikke at gjøre Forskjel paa Opholdscommune og Forsørgelsescommune, saaledes at der, hvor Vedkommende havde Ophold, der skulde han være forsørgelsesberettiget; men jeg veed vel, at dette er en idealistisk Betragtning, ikke svarende til de virkelige Forhold, og jeg indseer altsaa, at det vil være nødvendigt at gaae en anden Vej. Jeg skal standse her, for ikke at komme i Strid med, hvad der er tilladeligt at sige ved denne Behandling af Sagen. — Hvad der af den ærede Minister er bemærket ved § 2, skal jeg ligeledes tiltræde, og fremdeles samtlige hans øvrige Bemærkninger; men jeg troer dog, at